

РЕШЕНИЕ

№ 876

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 25.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **10188** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/.
Образувано е по жалба на Д. А. А. и А. Д. А., депозирана чрез пълномощника им адв. Я. А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], бл.Д, ет. 1, офис 107 срещу Заповед за прилагане на ПАМ № РД-14- 4246/20.10.2022 г., издадена от Ч. К. - И.Д. Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

С оспорената заповед, на основание чл. 107, ал. 1 във връзка с чл. 10ба, ал. 1, т. 1, буква "а" и т. 4, буква "б." от Закона за автомобилните превози, са приложени следните принудителна административна мярка 1./ временно спиране от движение на моторното превозно средство- лек автомобил от категория М1 марка „Х. М. „, с рег. [рег.номер на МПС] до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 /дванадесет/ месеца и 2/ временно отнемане на свидетелството за управление на МПС с №[ЕИК] на А. Д. А. до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 /една/ година.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, по съображения за издаването ѝ при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила; в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон и при неспазване на императивните изисквания

досежно съдържанието на административния акт. Жалбоподателите поддържат, че в оспорената заповед не се сочат факти и обстоятелства, относно това дали проверения автомобил има обозначителни знаци на „Такси“, посочен е само неговия собственик. Счита, че релевантният за принудителната мярка факт не е доказан. Административният орган е бил длъжен да докаже, че превозът се извършва срещу заплащане и икономическа облага, или има уговорка за извършване на плащане за услугата превоз. Оспорват се обясненията на двамата пътници в автомобила и се излага становище, че те не са достатъчни, за да се докаже възмездността на превоза. На следващо място счита, че атакуваната заповед е издадена в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК вр. чл. 107, ал. 1 от ЗАвтП. В нормата на чл. 10ба, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП били разграничени три отделни хипотези относно липсващите документи, като административният орган не е изяснил коя според него е налице в случая и се е позовал едновременно и на трите хипотези. Това било нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и водило до ограничаване на правото на защита на лицето. По отношение на втората наложена принудителна мярка, а именно временно отнемане на СУМПС на А. Д. А. отново счита, че е налице неяснота относно волята на административния орган, което също е самостоятелно основание за отмяна на атакуваната заповед. С оглед на изложеното е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата - Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, не изпраща представител и не взема становище по подадената жалба.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител за участие по делото.

Административен съд София град, II отделение, 76-ти състав като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Заповедта, която е предмет на оспорване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с № 329355 от 20.10.2022 г., издаден от Б. Г. Н., на длъжност инспектор при РД „АА“, [населено място], с който е установено, че на 20.10.2022г., около 12.00 часа в [населено място], [улица] при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, било установено, че А. Д. А. с ЕГН: [ЕГН] извършва обществен превоз на пътници – 2бр. срещу заплащане – С. Н. А. и Т. Е. Т. /служители на НАП/ по маршрут от [населено място], ж.к. „М. 3“, бл.364 до [улица] за сумата от 10 лева, с лек автомобил от категория М1 марка „Х. М.“, с рег. [рег.номер на МПС], който в момента на проверката е без да притежава лиценз за обществен превоз на пътници на територията на Р.България, без лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на товари на територията на Република България. От направена справка в информационната система на отдел Лицензни към ИА „АА“ било установи, че товарния автомобил не е включен в регистър към лиценз на Общността или в регистър към удостоверение за обществен

превоз на товари на територията на Република България. Така описаното съставлявало нарушение на чл. 89, т. 1 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

Въз основа на така констатираното нарушение, административният орган е приел, че е налице правно основание за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, буква „а" и чл.106а, ал.1, т.4, буква „б" от Закона за автомобилните превози, поради което издал обжалвана в настоящото производство Заповед за прилагане на ПАМ. С оспорената заповед, на основание чл. 107, ал. 1 във връзка с чл. 106а, ал. 1, т. 1, буква " а" и т. 4, буква" б. " от Закона за автомобилните превози, са приложени следните принудителна административна мярка 1./ временно спиране от движение на моторното превозно средство- лек автомобил от категория М1 марка „Х. М. „ с рег. [рег.номер на МПС] до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 /дванадесет/ месеца и 2/ по чл. 106а, ал.1, т.4, буква „б" от Закона за автомобилните превози - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС с №[ЕИК] на А. Д. А. до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 /една/ година.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество – основателна.

Насочена е срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК.

По съответствие с процесуалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 ЗАвтП, принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ или упълномощени от него длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от директора на РД АА, [населено място], без по делото да са представени доказателства за изрично упълномощаване за това.

За да е налице материална компетентност за директора на ГД АА да издаде процесната заповед, е необходимо надлежно упълномощаване за това. Такова упълномощаване обаче по делото не беше доказано, като не бяха представени доказателства директора на ГД АА да е упълномощен или оправомощен да издава заповеди от категорията на процесната заповед. Относно компетентността на органа, издал заповедта, е посочено, че директорът на РД АА е определен от Министъра на

транспорта, информационните технологии и съобщенията за длъжностно лице по реда на чл. 172 ЗДвП и от изпълнителния директор на ИА АА по реда на чл. 107, ал.1 ЗавтП, но не са цитирани конкретни оправомощителни актове.

На съда е служебно известна Заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, на която органа се позовава органа по други дела с подобен предмет, която заповед е издадена на основание чл. 47, ал. 2 във връзка с чл. 47, ал. 1, буква "б. " от Закона за административните нарушения и наказания, чл. 92, ал. 2 от Закона за автомобилните превози и чл. 189, ал. 12 от Закона за движението по пътищата. С тази заповед министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя длъжностни лица, които могат да издават наказателни постановления за установени нарушения на регламенти на Европейския съюз, Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на тях. С оспорената по настоящото дело заповед е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 106а от Закона за автомобилните превози, а не административно наказание. Посочената Заповед №РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта, информационните технологии не съдържа разпоредителна част, с която се оправомощават конкретни административни органи да налагат принудителни административни мерки на основание чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Заповедта не е издадена в изпълнение на правомощието по чл. 107 от Закона за автомобилните превози и с нея не се делегират правомощия по чл. 106 и чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Издаването на НП се различава по своята същност от заповедите за прилагане на ПАМ.

По делото ответникът не представи доказателства за компетентност, а именно заповед, съгласно която на директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация се предоставят правомощия да налага принудителни административни мерки на основание чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Ответният орган следва да докаже, че са били налице фактическите основания, посочени в обжалвания акт и изпълнението на законовите изисквания за издаването му и по-конкретно, че акта е издаден от компетентен орган при спазване на изискванията за това, както и, че е налице допуснато административно нарушение от страна на жалбоподателя. Такива доказателства не се събраха по делото, поради което и съдът приема, че не е доказана компетентността на директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки на основание на чл. 106а от Закона за автомобилните превози.

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Административните органи могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията, извършени извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. Във всички случаи, в които компетентността не произтича пряко от

закона, а се обуславя от наличието на друго обстоятелство, то следва да бъде доказано. Доказателства в този смисъл не са представени, поради което се налага извода, че оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14- 4246/20.10.2022 г., издадена от Ч. К. - И.Д. Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, е издадена от административен орган, който не притежава необходимата за това компетентност. Липсата на компетентност на издателя е особено съществен порок на административния акт и води до неговата нищожност.

Съгласно нормата на чл. 107 от ЗАвП, принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица, в случая, както обстоятелствено се разгледа по-горе, не доказано надлежно упълномощаване. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и се издава по реда на глава пета, раздел втори от АПК. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административно-наказателна отговорност.

Заповедта за прилагане на процесната мярка съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 107 от ЗАвП. Оспореният акт е мотивиран, включително и чрез препращане в съдържанието му към съставения акт за установяване на административно нарушение. В този смисъл неоснователни са доводите на жалбоподателите, че е налице нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, водещо до ограничаване на правото на защита на лицето. При налагането на принудителна административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за автомобилните превози е предоставена законова възможност на административния орган да извърши преценка по целесъобразност за необходимостта от прилагането ѝ, предвид диспозитивния характер на посочената разпоредба. На контрол за законосъобразност от съда подлежи само наличието на предпоставките, визирани в нея, но не и преценката по целесъобразност на органа.

Съгласно нормата на чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за автомобилните превози, за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца: а) с което се извършва превоз на пътници или товари, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или няма заверено копие към лиценза на Общността.

В т. 4, б. "б." от горепосочената разпоредба е предвидено също, че се налага и временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който: б) извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за

извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

Нормата на чл. 106а, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ЗАвП, определят начина, по който се налагат предвидените принудителните административни мерки, а именно чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, в случаите по, ал. 1, т. 1 и 3, букви "б. " и "в" и чрез отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство и контролния талон към него - в случаите по, ал. 1, т. 4 и 5.

Според цитирания в заповедта чл. 106а, ал. 7 от ЗАвП, табелите с регистрационните номера и документите, удостоверяващи регистрацията на моторното превозно средство, иззети по реда на, ал. 3, се връщат след отстраняването на нарушението или изтичането на срока по, ал. 1, т. 1 и заплащане на наложената с наказателното постановление глоба.

Видно е, че главната предпоставка за налагане на принудителните административни мерки, посочени по-горе, е установяването на извършван обществен превоз на пътници без да притежава лиценз за обществен превоз на пътници на територията на Република България .

В случая от събраните по делото писмени доказателства не се установява по безспорен начин обстоятелството, което предпоставя налагането на процесната ПАМ, а именно извършването на обществен превоз на пътници без необходимите по закон лицензи и регистрации.

За прилагане на процесната ПАМ на посоченото правно основание е необходимо да е осъществено административно нарушение - извършване на обществен превоз на пътници или товари с пътно превозно средство, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Легална дефиниция на понятието "обществен превоз" се съдържа в §. 1, т. 1 ДР на ЗАвП и представлява превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. Превозът на товари /обществен превоз/ е превоз на товари с моторно превозно средство, осъществяван от лице за чужда сметка или срещу възнаграждение с моторни превозни средства, конструирани и оборудвани за превоз на товари, както и празните курсове, направени във връзка с превоза по смисъла на §.1, т. 4 ДР на ЗАвП. Следователно, за да бъде установено наличието на хипотеза от посочените в заповедта разпоредби на ЗАвП за извършване на обществен превоз на товари, административният орган е длъжен да докаже, че е

извършено плащане или има уговорка за извършване на плащане на услугата превоз с процесния автомобил. Следва да се има предвид изложеното по-горе, а именно, че заплащането на услугата превоз е правна фигура, различна от плащането само на част от разхода за гориво и пътни такси, което става при т.н. споделено пътуване, който разход е само един от компонентите, формиращ цената на услугата превоз, но двете по никакъв начин не могат да бъдат еквивалентни. В този смисъл/Решение № 2234/27.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 8892/2014 г., VII о.; Решение № 70/05.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6864/2014 г., VII о.; Решение № 92/05.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6724/2014 г., VII о./.

Следва да се посочи, че съставеният АУАН, в който се твърди, че се извършва обществен превоз без необходимите разрешителни и лицензи има обвинителна функция, но фактите, установени в него подлежат на доказване. Това не е сторено от страна на административният орган. Следва да са налице категорични данни, че превозът е осъществен без притежание на заверно копие от лиценза на Общността и срещу заплащане, каквито в административното производство няма.

Видно от писмо от директора на РД „Автомобилна администрация“ гр. С. , ответникът уведомява съда , че по преписката не са снети писмени сведения от посочените в акта лица – С. Н. А. и Т. Е. Т. – служители на НАП. Този отговор от ответника мотивира извод за недоказаност на посоченото в обжалвания акт нарушение - извършва обществен превоз на пътници – 2бр. срещу заплащане – С. Н. А. и Т. Е. Т. /служители на НАП/ по маршрут от [населено място], ж.к. „М. 3 „ бл.364 до [улица] за сумата от 10 лева , с лек автомобил от категория М1 марка „Х. М. „ с рег. [рег.номер на МПС] . Ответникът не е доказал , че превозът е извършен срещу заплащане и икономическа облага , или има уговорка за извършване на плащане на услугата превоз на пътници.

Ответникът не предоставя и копие от заповед за определяне на Ч. А. К. за оправомощено лице по чл.107 , ал.1 от Закона за автомобилните превози.

Също така немотивиран се явява и определеният размер на ПАМ - административният орган може да наложи такава мярка от вида на първата - спиране от движение на МПС и отнемане на свидетелството за регистрацията му, но в един доста широк диапазон - до 12 месеца. В случая не става ясно по каква причина мярката е наложена за максимално определения срок, след като не се твърди, нито се сочат доказателства, че с този или друг автомобил адресатът на Заповедта е осъществявал и друг

път такава "дейност" или че с процесното превозно средство е била осъществявана изобщо такава дейност по занятие. По отношение на мярката по пункт № 2 - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС с №[ЕИК] на А. Д. А. до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 /една/ година., поради липса на конкретно посочване в какво се състои нарушение не става ясно кога то ще се счита за "отстранено", за да му бъде върнат този документ. По тази причина остава налице да се реализира втората възможност - задържането на свидетелството да е 12 месеца, като този максимален едногодишен срок не би могъл да бъде намален по никакъв начин, с оглед тази неяснота. Не може и да се прецени дали мярката не се явява прекомерно тежка и несъобразена с целта на закона.

По тези съображения съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при липса на материално правните предпоставки на закона и следва да се отмени на основанията по чл. 146, т. 4 от Закона за автомобилните превози.

По разноските по производството:

При този изход на спора, искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатски хонорар е основателно и следва да се уважи с оглед чл. 143, ал. 1 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 76 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А. А. и А. Д. А. , депозирана чрез пълномощника им адв. Я. А. , Заповед за прилагане на ПАМ № РД-14-4246/20.10.2022 г., издадена от Ч. К. - И.Д. Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на „Д. А. А. и А. Д. А. и двамата със съдебен адрес: [населено място], [улица], бл.Д, ет. 1, офис 107, чрез адв.Я. А. , разноски по делото в размер на 820 (осемстотин и двадесет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: